

[K. Axel Nielsen.]

fiskere og pelsdyravlere, og hvad de ellers hedder, der falder ind under denne gruppe, herefter kan regne med, at mod at betale en rente på 9 pct. om året kan de beholde de penge, de har krævet ind hos andre. Ja, det kan man da kalde en støtte — eller man kan lade være med at kalde det en støtte. Man kan da ikke komme uden om reglerne blot ved at bruge et andet ord og sige: det er en udsættelse af betalingstidspunktet. Fandt der da ikke forhandlinger sted med landbruget, dengang denne bekendtgørelse kom? Det har da stået i hele landets presse. Det har også stået i hele landets presse, at resultatet — som ganske vist ikke var tilfredsstillende for landbruget, det har jeg også hørt — blev, at man udsatte udpantningsfristen til den 20. august, sådan at landbruget fik 5 måneders længere tid til at beholde disse penge, netop for at afhjælpe det likviditetsproblem, som var genstand for forhandlingerne.

Der er her tillige ud over det, jeg gjorde opmærksom på i mit første indlæg, tale om en meget uheldig sammenblanding af to forhold, som intet har med hinanden at gøre. Ét problem er inddrivelsen af de afgifter, som man nu har sat bl. a. landbrug og fiskere og andre til at kræve ind: hvordan man vil gå frem for at få disse penge indrevet til statskassen, hvor de hører hjemme, og hvor de skal havne til sidst. Et helt andet og forskelligt problem er dette: har landbruget likviditetsvanskeligheder? Er det berettiget at tale herom, og er det rimeligt, at staten træder til for at hjælpe landbruget i en sådan situation — hvad jeg på ingen måde vil bestride, at det vil være; det tror jeg faktisk det er. Men her blander man begge tingene sammen og søger at løse dem på én gang ved at sige til landmændene: ja, de penge, I har krævet ind hos andre, og som I egentlig skulle af med til staten, dem får I så lov til at beholde hos jer selv! Det kan da ikke være nogen sund løsning at blande den slags ting sammen. Det er rod.

Finansministeren sagde, at man jo tidligere, under den tidligere regering, havde gennemført en administrativ udsættelse. Det er rigtigt, at der generelt, men omfattende alle, blev indført en måneds udsættelse; det var et led i ordningens indkø-

ring, fordi de store virksomheder gennem henvendelser fra industrien lod forstå, at de ganske simpelt ikke teknisk kunne overkomme at få det behandlet, sådan at indbetaling kunne ske efter den først fastsatte frist; derfor skete der en — jeg lægger vægt på det — generel udsættelse af betalingsfristen i en måned.

Må jeg så sige til justitsministeren, at jeg har da ikke kritiseret lovkontoret; det ville jeg være den sidste til at gøre. Ikke på noget punkt har jeg rettet så meget som antydning af indvendinger mod, hvad lovkontoret har skrevet. Men i lovkontorets udtalelse findes der en konklusion, baseret på visse forudsætninger. Disse forudsætninger er af hovedsagelig politisk karakter, og dem kan man da ikke forlange at justitsministeriets lovkontor, justitsministeriets særdeles fremragende jurister — det indrømmer jeg — skulle kunne tage stilling til. Ja, det kan de måske nok, men det er ikke deres opgave, og det er i hvert fald min ret at sige og gøre opmærksom på, at disse politiske forudsætninger er ikke til stede, og derfor falder konklusionen væk. Det er naturligvis rigtigt, at man, når man er ansat i justitsministeriets lovkontor, udtaler sig forsigtigt. Det synes jeg er al ære værd; der skal ikke lyde den mindste kritik fra min side i den anledning.

Grethe Philip: Ja, det kan kun være en ganske kort bemærkning til hr. Lysholt Hansen. Jeg er naturligvis glad for den berigtigelse, der blev foretaget af den tidligere udtalelse, men jeg synes alligevel, jeg må sige, at jeg er ikke enig i, at vi fra det radikale venstre reelt har givet tilslutning til køb af den anden eskadrille.

Det, der er sket, er jo, at vi, ud over tilslutning til køb af den første, har givet tilslutning til, at der blev givet forsvarsministeriet bemyndigelse til at acceptere et tilbud om option på yderligere en eskadrille fly, og det er jo også sådan — det har jo været klart fremlagt — at vi har mulighed for at overveje dette i nogle måneder frem til 1. juli, om jeg husker rigtigt, og i den tid forfalder der ikke nogen forskudsbeløb, så vi må i hvert fald sige, at indtil det tidspunkt står man ganske og aldeles frit. Jeg må altså fastholde, at vi har ikke reelt taget stilling til det spørgsmål.